

LÄCKBERG HENRIK FEXEUS

CAMILLA

Prvý diel mrazivej trilógie kráľovnej švédskej krimi
a slávneho mentalistu

TOP
Krimi

DEBNA

DEBNA

Camilla Läckberg a Henrik Fexeus

DEBNA

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © 2021 by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022
Translation © Mária Bratová 2022

ISBN 978-80-556-5023-4

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Február

Tuva vystresovane klopkala prstami po pulte. Ešte vždy trčí v práci, teda v kaviarni pri Hornstulle, hoci tu už nemala byť. Z rohu miestnosti na ňu gánil host, ktorý prišiel len pred chvíľou. Odpovedala mu priam vražedným pohľadom. Jeho tvár si dobre zapísala do pamäti. Pri nasledujúcej návšteve rozhodne nedostane kapučíno so srdiečkom na pene, skôr s vystretým prostredníkom.

Veľmi ju štvalo, že opäť nestíha. Vlastne už v tejto chvíli poriadne mešká. Ani si neuvedomovala, že od nervozity si žmolí pramienok plavých vlasov, zastrčený za ucho. Proti vyčítavým a zachmúreným pohľadom zamestnancov škôlky bola imúnna, užila si ich už toľko, že na ňu vôbec neúčinkovali. Väčšmi ju trápilo, že zarmúti svojho trojročného syna. Tuva deti zarmucovala nerada. A už vôbec nie Linusa. Za syna by ochotne položila život. Ibaže realita býva niekedy zložitejšia. A pritom aj bohovia musia vidieť, ako sa zo všetkých síl usiluje.

Tuva si zložila zásteru. Otvorila skriňu s čistiacimi prostriedkami a zásteru šmarila do preplneného koša so špinavou bielizňou. Z pracoviska nesmie odísť, kým ju nevystriedajú. Dopekla, kde sa ten chlap zasa motá?

Martin, Linusov otec, bol v ten deň, keď sa mu narodil syn, odcestovaný. Tuva mu nevyčítala, že na neplánovaný pôrod dva týždne pred termínom ju viezla sanitka, no zdalo sa jej veľmi čudné, že Martin za ňou neprišiel do nemocnice. Pôrod sa skomplikoval. Nepamätala si všetko, lebo bola omámená, iba matne si vybavovala akéhosi lekára, ktorý sa staral o ňu aj bábätko a nakoniec skonštatoval, že všetko dopadlo dobre. Presne tak to hodnotil aj Martin v stručných esemeskách, ktoré jej posielal do nemocnice. Sľuboval, že určite príde, len najprv zariadi zopár vecí. Hoci na pobyt v pôrodnici sa pamätala trochu hmlisto, veľmi zreteľne si vybavovala prázdny byt, ktorý ju a Linusa čakal po návrate domov. Kým Tuva rodila a bojovala o život syna, Martin sa zbalil a vyparil sa z bytu. Pochopila, aké „veci potreboval zariadiť“. Doteraz toho zbabelého hajzla nevidela ani o ňom

nepočula. Zrejme na jeho veľké šťastie, lebo keby sa jej ukázal na oči, asi by ho vlastnoručne prizabila.

Od tej chvíle s Linusom čelili svetu spolu. Škoda, že ten im podchvíľou hádzal polená pod nohy. Ako práve teraz. Daniel mal nastúpiť do popoludňajšej zmeny pred hodinou, ale nebolo ho. Musí mu zavolať, veď sú dve hodiny poobede! Vari aj ona bývala taká nezodpovedná, keď mala dvadsaťjeden rokov? Zrejme áno. Nečudo, že to medzi nimi nefungovalo. Pohľadom šibla na svoje náramkové hodinky.

Do-ri-ti.

Natiahla si páperovú bundu aj čiapku a pripravila dve dvojité espresá. Jedno do porcelánovej šálky, druhé do papierového pohára.

V škôlke ju pravdepodobne čaká Matti. Učiteľ, ktorého jej syn začal volať ocko. Matti sa na ňu zakaždým pozerá s tým istým výrečným výrazom v očiach, ktorým jej naznačuje, že by mala tráviť viac času so synom, nie v práci. Ako keby aj bez neho nemala dosť výčitiek svedomia. Akoby jej nestačil pohľad na Linusove slzičky, keď sa nevie dočkať mamy.

Práve dorábala espreso, keď sa otvorili dvere a do kaviarne prechádzkovým krokom vošiel strapatý Daniel. Spolu s ním vplával dnu aj prenikavý februárový chlad. Podaktorí hostia demonštratívne naznačovali, že im je zima, no Daniel si ich nevšimá. Alebo ho to vôbec nezaujímalo. Ako si len o ňom kedysi mohla myslieť, že je atraktívny?

„Na,“ povedala s takou dávkou odmeranosti a chladu, aká sa zmesčila do dvoch hlások, a prisunula mu porcelánovú šálku s kávou. „Určite ju potrebuješ. Padám.“

Nečakala na odpoveď, s papierovým pohárom vybehla na zasneženú ulicu. Nezdalo sa, že by sa sneh už chystal topiť. Vo veľkom chvate vrazila do páríka krehkých starých ľudí.

„Prepáčte, meškám po dieťa do škôlky,“ zamumlala rýchlo, ani sa na nich nepozrela.

„Nič sa nestalo. A deti vedia človeka prekvapiť. Niekedy prejavia až neuveriteľnú samostatnosť.“

Hlas ženy znel upokojujúco, bez náznaku výčitky.

Tuva už nepovedala ani slovo, no nesmierne sa jej uľavilo, že jej za nešikovnosť ani nevyňadali. Niektorí ľudia sú totiž neuveriteľne prchkí. Neraz sa jej stalo, že ak na hosta vyčrpla čo len pár kvapiek kávy, nežiadal iba úhradu za chemické čistenie, ale aj pomerne masťné odškodnenie. Ešte raz sa na párik ospravedlňujúco usmiala. Káva v pohári sa rozvlnila a pripomenula jej, že na rozhovory naozaj nemá čas. Znova vyhrkla slovo prepáčte a vzápätí sa rozbehla k stanici metra, pričom sŕkala espreso. Horúca káva páčila najprv na jazyku, potom

v žalúdku. Razila z nej akási chemikália. Takmer ako nejaký liek. Treba vyčistiť kávovar. V kontraste s vonkajším chladom káva pôsobila ešte horúcejšie.

Vyberie Linusa zo škôlky a potom sa s ním vráti do kaviarne. Daniel ho bude musieť pozvať na každý koláčik, na ktorý syn ukáže. Má na to plné právo. Dopekla so zdravou stravou, dnes urobí výnimku. Od zajtra si všetko zariadi inak. No dnešný večer bude patriť len Linusovi.

Dostala sa ku schodom do metra, keď ju bez varovania zradili nohy. Podlomili sa jej kolená. Vykríkla a v poslednej chvíli sa zachytila zábradlia, inak by spadla. Asi sa potkla. Hoci sa ponáhla, nemusí sa dochrámať. Nepotrebuje prísť do škôlky dobitá či dolámaná.

Pokúsila sa narovnať a vykročiť, no akoby v nohách nemala nijaké kosti. Ustavične sa jej podlamovali. Odrazu jej prišlo zle. Zdalo sa jej, že o chvíľu zamdle. Presne tak sa cítila po lieku v pôrodnici.

Linus.

Už idem za tebou.

Znova sa pokúsila vstať, zachytiť sa zábradlia, ale akoby sa vzdávalo. Krúžilo jej nad hlavou a odrazu vôbec nechápala, ako ho má použiť. Pred očami jej poskakovali čierne kruhy. Vtom sa okolitý svet zatočil a v duchu počula hlások, ktorý jej šepkal, že padá dolu schodmi. No vôbec to necítila.

Prvé, čo Tuva po prebudení cítila, bola bolesť kĺbov. Neležala pohodlne. Oblizla si pery a zaodfrhala. V ústach mala sucho. Zvyšky akejsi pachute nevedela identifikovať. Prešlo pár sekúnd, kým sa úplne prebrala, vtedy však pochopila, že vlastne vôbec neleží. Kľáči v mieranom predklone. Zo všetkých strán sa na ňu tisnú akési steny. Dokonca aj zhora, tlačia ju na chrbte.

Akoby trčala v nejakej debne.

Určite to nie je sen, na to cíti až priveľa bolesti. No nemôže to byť ani skutočnosť. Nesmie. A predsa. Vôňa dreva je až priveľmi skutočná. Svetlo k nej preniká iba cez malé úzke štrbiny a na holých ramenách a nohách jej vytvára svetelné obdĺžniky. Na *holých*... Kde má obľechenie? Nechýba iba páperová bunda, ale nemá na sebe ani pulóver s kapučnou. Ani džínsy. Ktosi ju povyzliekal. Drepí tu v nohavičkách a tielku. To predsa nemôže byť pravda!

Opäť si oblizla pery. Pachuť chemikálie sa nestratila. Zrejme ju mala v káve. Pritom si vôbec nevšimla, že by jej do nej niekto niečo nasypal, v strese a náhlení pachuť ignorovala a nápoj vypila.

Od prudko narastajúcej hladiny adrenalínu v krvi ju rozbolela pokožka, akoby do nej čosi bodalo. Musí sa dostať von. Vykríkla a zo všet-

kých síl roztláčala debnu. Drevo sa ohlo, ale to nestačilo, aby prasklo alebo sa otvorilo. Kopať nemohla, lebo kľačala, preto doň celou silou trieskala dlaňami, ibaže nemala priestor a úderom chýbala sila. Vtom sa svetlo z otvorov na jednej strane náhle stratilo. Ktosi sa postavil k debne.

„Pustite ma!“ kričala. „Čo odo mňa chcete?“

Nijaká odpoveď. Zreteľne však cítila čiusi blízkosť. Počula dychčanie. Znova sa rozkričala, no odpoveďou bolo hlboké hrozivé ticho. Bodavá bolesť na pokožke sa šírila po celom tele. Novonadobudnutou silou znova udierala do stien, ale úzky priestor ju obmedzoval.

„Čo chcete?“ zakričala opäť a žmurkaním potláčala slzy. „Pustite ma, prosím! Porozprávajme sa! Musím ísť po syna!“

Pohľad jej sklúzol na hodinky. Pod rozbitým sklíčkom rozoznala ručičky, ktoré zastali presne na tretej hodine. V týchto chvíľach jej už určite vyvoláva Matti a pokúša sa ju zohnať. Možno sa čuduje, kam sa podela, možno ju začal hľadať a čo nevidieť ju nájde v debne, možno... možno však do škôlky meškáva ešte viac než teraz.

A preto ju nikto nehľadá.

Preto zatiaľ nikomu nechýba.

Nikto netuší, že ju uniesli.

Unesená. Význam slova ju zasiahol plnou silou a zalapala po dychu. Strhla sa, keď sa blízko debny ozvalo cvendžanie kovu.

„Haló!“ zvraskla.

Jedným z nižších otvorov na ľavej strane preniklo čosi striebřisté s ostrým koncom. Pripomínalo to hrot meča. Kovový predmet sa pomaly zasúval do debny. Usilovala sa odtiahnuť nohu, no nemala kam uhnúť. Hrot meča sa dotkol stehna a silno naň pritlačil. Nebol taký ostrý, ako sa zdalo, a o to väčšmi to bolelo.

„Au! Čo mi robíš?“ zručla. „Prestaň!“

Meč neprestal tlačiť na stehno, kým neprebodol kožu, spod ktorej vytekla kvapka krvi. Nasledoval krúživý pohyb, akoby ten, kto stál pri debne, skúmal svoje možnosti. Tuva ustavične kričala, ale vlastné slová takmer nepočula. Vtom sa tlak nečakane zmiernil a čepeľ sa o niekoľko centimetrov stiahla dozadu.

Ozvalo sa štartovanie akéhosi motora. Plocha čepele sa rozvibrovala a posúvala sa dopredu, no tentoraz nezastala, ani keď sa dotkla jej nohy. Keď pretínala stehenný sval, Tuva revala. Meč sa však nezastavil, postupne prerezával všetky tkanivá. Tuvin hlas prehlušil zvuk motora. Cítila nevýslovnú bolesť. Keď meč pretínal nervové vlákna, pred očami akoby jej explodovali farby. Svet okolo nej sa stratil, zostala iba bolesť. Vibrujúci meč však pokračoval ďalej, prenikal kosťami

a rozochvieval jej celé telo. Tuva od bolesti začala dávať. Vývratkami pokryla aj zakrvavený meč. Čepel nakoniec prenikla celým stehnom a zaborila sa do svalu na druhej nohe. Hrot sa až s nechutnou obscénosťou vbodával do kože. Z novej rany okamžite vytryskla krv. Stekala dolu a vytvárala mláku. No meč sa nezastavoval. Pokračoval dopredu. Tuva sa nemohla pohnúť ani o milimeter.

„Dost, prosím, prestaňte!“ prosila medzi vzlykmi. „Musím ísť po Linusa! Už meškám. Je tam sám!“

Meč postupoval ďalej. Tuva sa snažila prekonať bolesť. No taká bolesť sa nedá prekonať. Zvreskla a želala si, aby čo najskôr stratila vedomie, aby radšej hneď zošalela, len aby už nič necítila. Trvalo to niekoľko sekúnd, mala však pocit, že celú večnosť. Vlastne už ani nevidela. Čepel nakoniec prešla oboma stehnami a vyšla otvorom na opačnej strane debny. Meč konečne prestal vibrovať.

Lenže zvuk motora neustával.

Čosi ju bodlo do zadnej časti ramena. V tej chvíli Tuva už nebola schopná triezvo uvažovať. Priam fyzicky vnímala, ako jej kolabuje mozog. Veď otvory sú všade, aj za jej chrbtom. Z posledných síl sa pokúsila nahnúť dopredu, aby sa vyhla hrotu, no pohybom bolesť v ramene iba znásobila. Vtedy sa Tuva opäť ocitla v pôrodnej sále a bojovala o život svojho syna, vzápätí bola zasa v kaviarni, kde akoby zázrakom zohnala prácu, potom v posteli s Danielom, nakoniec zasa s Martinom, ktorý jej hovorí, ako ju ľúbi. Akoby z diaľky počuje praskanie chrupaviek a tkanív na chrbte a spomína si, že Linus zvykne Mattiho volať ocko.

Vtom zbadala, ako sa jej pod kľúčnou kosťou vydúva koža, až z nej napokon vyšiel meč. Pripadalo jej to ako kúzelnický trik. Cítila sa ako iluzionistova asistentka. O chvíľu sa určite dočká búrlivého aplauzu, ako to videla v televízii. Krv z hrude jej medzitým sfarbila tielko dočervena, ale hrot postupoval ďalej, do ďalšieho otvoru v debne. Všetko sprevádzal hnusný zápach kovu.

Pred očami sa jej zjavili Linusove modré oči.

Mami, aj ty ma opustíš?

Keď sa pokúsila prehovoriť, z hrdla sa jej vydralo len čudné slabé pípanie.

„Prosím. Meškám.“

Šramot zvonka pripomínal zvuk pri presúvaní nejakého predmetu. Jeden z otvorov pred jej tvárou potemnel. Zaplnil ho tretí meč. Od Tuvinej hlavy ho delilo pár desiatok centimetrov. Dva meče, ktoré ju prebodli, jej nedovoľovali pohnúť sa, držali ju na mieste.

„Už nie!“ zašepkala.

Meč sa pohyboval pomaly, no vzdialenosť bola prikrátka. Najprv zbadala záblesk hrotu, potom sa však priblížil tak veľmi, že ho už nevidela.

Linus, prepáč. Mama ťa veľmi ľúbi.

Mykla sa, keď sa hrot dotkol miesta medzi kútikom pravého oka a koreňom nosa. Vzápätí však pokračoval ďalej a prepichol jej oko. Tuve po líci stekala akási tekutina. Pochopila, že oslepla. No už ju to nebolelo. Aspoňže ju to už vôbec nebolí.

Ale prečo tu páchne spálenina? To bola Tuvina posledná myšlienka. Potom jej hrot meča vnikol do mozgu.

Marec

Vincent celou silou otvorenej dlane treskol na stôl pred sebou. Diváci počuteľne lapali po dychu. Zvraštil čelo, urobil dramatickú pauzu, až potom sa pozrel na publikum. Pritom pomaličky dvíhal ruku. Pod ňou sa zjavil biely skrkvaný papierový pohár. Sálou sa šírila nervózne chichot.

„Takže ani pod pohárom číslo päť,“ skonštatoval.

Scénu ponorenú do tmy osvecoval iba jediný lúč reflektora. Dopadal naňho, na stôl a na ženu, ktorá stála vedľa neho. Ostrý jas znásoboval vážnosť finálového čísla. Zavládlo ticho. Pri poslednom čísle šou nikdy nepoužíval hudbu. To vyvolávalo väčšie napätie. Na začiatku predstavenia na stole pred ním ležalo päť očíslovaných pohárov, obrátených hore dnom. Dva z nich už skrkvával úderom dlane.

„Ešte *tri*,“ obrátil sa k žene. „Magdalena, nepozerajte sa na tie *tri* poháre, lebo môžem sledovať pohyb vašich očí. Dokonale sa sústreďte na pohár, pod ktorým je veľký klinec. A to viete len vy. Publikum nevidelo, kam ste ho ukryli. Ani ja. *Tri*. Spomeňte si, ako ste sa dotkli ostrého hrotu. Predstavujte si to.“

Žena sa viditeľne potila. Reflektor hrial, no ona bola navyše rovnako nervózna ako zvyšok obecnstva. Pravdepodobne ešte väčšmi. Vincent ju pozorne sledoval.

„Na slovo *tri* ste nereagovali, hoci som ho pred okamihom vyslovil trikrát,“ povedal po chvíli. „Takže pravdepodobne tam nebude.“

Skôr než diváci stihli zareagovať, udrel na pohár s číslom *tri*. Pri nečakanom zvuku niekoľkí diváci zhliki.

Zostali dva poháre. Päťdesiatpercentná pravdepodobnosť, že si zaručene ublíži. Sám nechápal, prečo ešte vždy vystupuje s týmto číslom. Všetci, ktorí ho predvádzali, sa skôr či neskôr zranili. Pri častom opakovaní sa tomu vlastne ani nedalo vyhnúť. Publikum si nespomínalo, že je naozaj nervózny. Neoddeliteľnou súčasťou tohto triku bolo predstierať, že má všetko pod kontrolou, hoci to nebola pravda.

„Zostali čísla dva a štyri,“ prihovoral sa žene. „Predstavte si kliniec, každý jeden z jeho dvadsiatich centimetrov.“

Žena zatvorila oči a smutne prikývla.

„Spomínate si, ako sa leskol? Pod jedným z týchto dvoch pohárov. Pod tým, na ktorý *nechceme*, aby som udrel.“

„Lenže teraz neviem, či som si to správne zapamätala,“ kvíľivo priznala žena.

Nadvihol jedno obočie. Atmosféra v sále zhustla, takmer sa dala krájať. Dva poháre. Zdvihol ruku a položil ju nad prvý, potom ju premiestnil nad druhý. Dotyk s jedným z pohárov ukončí šou ováciami stojacich divákov. Dotyk s druhým sa skončí prerazenou dlaňou a rýchlym prevozom na pohotovosť.

„Otvorte oči,“ prikázal žene.

Žena neochotne poslúchla a prižmúrenými očami pozrela na poháre. Vincent ju pozoroval. Potom zdvihol dlaň, aby treskol po jednom z pohárov, no zachytil jej vydesený pohľad a paniku. V rýchlosti zmenil smer a tvrdo udrel na druhý. Keď jeho dlaň dopadla na stôl, žena vykrikla. Niekoľko sekúnd mlčky stál so sklonenou hlavou. Potom triumfálne zmietol zo stola dokrkvaný papierový pohár a nadvihol posledný. Kliniec pod ním mieril dohora a v studenom svetle sa mrazivo leskol. Publikum šalelo od nadšenia a vyskakovalo zo sedadiel, ešte skôr než zaznela hudba. Hlavičku klinca v dreve podpísal nezamazateľnou fixkou, vložil ho do papierového pohára a podal žene, ktorá s očividnou úľavou odišla zo scény.

Vincent sa postavil na kraj javiska, rozpažil. Vôbec nepotreboval predstierať, že sa mu naozaj uľavilo.

Aplauz bol ohlušujúci. Predstavenie v Gävle Teater sa skončilo. Okázalo sa ukláňať, potom pohľadom zamieril do salóna. Pohybujúce sa svetelné lúče ho počas aplauzu oslepovali, svoje publikum vlastne ani nevidel, no tváril sa, akoby to bolo inak. Finta spočívala v tom, že sa treba pozeráť rovno pred seba a tváriť sa, že ste s niekým nadviazali očný kontakt. Nahlas sa zasmial a civel do tmy, kde vedel, že práve teraz stojí a búrlivo tleska štyristopäťnásť osôb. Jemu. Majstrovi Vincen-tovi Walderovi, mentalistovi.

„Ďakujem, že ste prišli,“ zakričal do potlesku.

Aplauz aj uznanlivý piskot zosilneli. Divadlo bolo úplne vypredané. Bol to vydarený večer. Dokonca veľmi vydarený a úspešný. Lebo neprišla. Tá, ktorá je preňho rušivým elementom. Večery, keď sa nezjaví, mu prinášali väčšiu úľavu, než bol ochotný priznať dokonca aj sám sebe.

Odolal pokušeniu a nezatienil si oči dlaňou, aby sa pokochal ováciami. Tvrdo drel, aby si takéto chvíle zaslúžene užíval. No zatiaľ ho

v rauši ešte udržiavala vysoká hladina adrenalínu. Štyristopätnásť sedadiel. 41 plus 5 je 46, čo je jeho vek. Ešte niekoľko nasledujúcich týždňov.

Prestaň.

S tým poondeným klincom mal dnes namále. Posledné číslo dvojhodinového programu. Po chrbte mu stekal pot a mozog akoby sa chcel uvariť.

Úspech jeho vystúpenia sa neskrýval v tom, že vedel predvídať správanie publika, ani v schopnosti vyvolať dojem, že ľuďom číta myšlienky. Tajomstvo ilúzie spočívalo v tom, že všetko vyzeralo veľmi ľahko a prosto, hoci mozog pracoval na plné obrátky. Plagáty na divadelných chodbách o ňom hlásali, že je „majster mentalista“, no ľutoval, že na také čosi pristal. Bolo to také... nesofistikované. Vulgárne. Ešteže sa za to pomenovanie mohol ukryť. Znelo to, akoby bol vymyslený. Vôbec nie ako človek, ktorý sa po predstavení v šatni najradšej vystrie na chrbát a aspoň desať minút zhlboka dýcha. Lebo vždy, keď sa šou skončila, potreboval opäť získať kontrolu nad svojimi myšlienkami, skôr než sa rozbehnú iným, vlastným smerom. Dnes večer mu to zrejme potrvá dlhšie než zvyčajne.

Sebaovládanie. Kontrola. Osem písmen. Presne toľko, koľko je radov na balkónoch.

Prestaň.

Vincent zdvihol pohľad k prvému balkónu, na ktorom donútil štyri osoby, aby počas prvej časti vystúpenia zabudli svoje mená. V každom rade je 23 sedadiel. Spolu 184.

Z balkóna sa ozýval uličnícky piskot.

Zhlboka sa nadýchni, neskúmaj to.

184 miest. Jeho turné sa končí posledným vystúpením osemnásteho apríla. Dvadsaťtri sedadiel v jednom rade, osem radov, dva plus tri plus osem je trinásť a to je počet doteraz absolvovaných vystúpení.

Prestaňprestaňprestaň.

Zahryzol si do jazyka.

Vincent sa posledný raz uklonil a odkráčal zo scény. Zastal za zatmatovou oponou, ktorá sa tiahla až k bočnému priestoru za javiskom. Stál a v duchu počítal. Jeden. Ak potlesk neustane, kým naráta do desať, ešte raz vybehne na scénu a poďakuje sa obecenstvu. Dva. Z tmy bočnej miestnosti sa vynoril akýsi tieň. Patril žene, odhadom asi tridsiatničke. Tri. Zalial ho studený pot. Takže predsa len prišla. Štyri. A tentoraz ani nevyčkala na úplný koniec predstavenia, dobehla skôr. Päť. Ale ako sa dostala za scénu? Počas jeho vystúpenia sa tam nesmie zdržiavať nikto. S tými, ktorí ju sem vpustili, si to určite vybaví. Veď

ich prosil, aby ju nespúšťali z očí. Aby jej zabránili prísť do jeho blízkosti, nie aby jej pomáhali! Šesť. Takže teraz ju zrejme uvidí na vlastné oči. Tmavovláska s vlasmi stiahnutými do chvosta. V tričku a čiernej bunde. Sedem. Keď sa chystala prehovoriť, akoby sa jej mierne rozšírili zreničky. Vôbec netušil, do akej miery je nebezpečná. Osem. Naznačil jej, aby mlčala, a palcom ukázal na scénu, aby pochopila, že ešte neskončil. Po doznení potlesku sa mu možno podarí nájsť iný spôsob, ako zmiznúť zo scény. Deväť. Pokús sa na ňu nemyslieť. Hlboký nádych a úsmev. Desať. Opäť vybehol do svetiel reflektorov.

„Ďakujem, ďakujem, ste veľmi milí!“ zakričal. „Chápem, že sa vám nechce odísť, no obávam sa, že realita tam vonku na vás čaká. Najvyšší čas vrátiť sa do nej. A ak by vám nedalo spať niečo z toho, čo sa tu dnes stalo, opakujte si: Bola to len zábava!“

Odmlčal sa.

„Možno.“

Obecenstvo sa smialo nahlas, ale trochu nervózne. Neubránil sa úsmevu. Toto zafungovalo zakaždým. Hoci sa mu vôbec nechcelo, ponáhlal sa zo scény, aby odišiel skôr, než sa diváci vysúkajú z radov. Nepôsobí dobre, ak publikum už odchádza, kým umelec ešte trčí na pódiu. Keď sú diváci naobliekaní a bundy či kabáty si odložia do šatne, čo sa stalo aj dnes, niektorí sa začnú vytrácať skôr v naivnej predstave, že sa vyhnú nekonečnému postávaniu v rade. Keď sa vrátil za oponu, neznáma žena ho stále čakala.

„Je tu,“ ohlásil potichu do mikroportu. „Privedte poriadkovú službu. Okamžite.“

Bol to výstrel do tmy, no pri troche šťastia ho zvukový technik mohol začuť, i keď ho už zrejme odpojili. Väčšina fanúšikov, ktorá za ním prichádzala po predstavení, sa správala milo. No stať sa mohlo čokoľvek. A po prekvapeniach naozaj netúžil. Stačila mu diváčka, ktorá sa vyznačovala tým, že po skončení predstavenia sa jej vždy podarilo vybehnúť na scénu. Také správanie pokladal za choré a úspešne sa vyhýbal osobnému stretnutiu. Až doteraz.

Ťažko sa mu uvažovalo jasne. Po každej šou sa potreboval upokojiť, schladiť rozhorúčený mozog. Zatiaľ si neoddýchol, a preto sa mu nedarilo triezvo zhodnotiť situáciu. Nezostávalo mu nič iné, iba sa správať príjemne a čakať na príchod poriadkovej služby. A držať si odstup, samozrejme.

Ukázal na krátke schodisko vedúce dolu do zelenej izby, aby získal čas. Kráčala pred ním. Schodisko sa skladalo zo siedmich schodov. Ejha. Vincent zostúpil z posledného stupienka dva razy, aby schádzanie zakončil párnym číslom. Zdalo sa, že žena pred ním si nič nevšimla.

Vincent a neznáma vošli do miestnosti, zariadenej ako obývačka. Kde je strážna služba? Prečo nikto neprišiel? Na konferenčnom stolíku stáli štyri neotvorené fľaše sýtenej stolovej vody Loka. Vincent jednu z nich pootočil, aby zladil všetky etikety. Žena zostala v bunde. Vincent si našminkovanú tvár pretrel vlhčenými utierkami. Žena sotva badateľne pokrčila nosom. Dobre. Všetko, čo ju odrádzalo od ďalšieho pobytu v jeho prítomnosti, mu hralo do karát. Neškodilo by, keby ešte aj razil potom.

„Nechcem byť neslušný,“ ozval sa, „ale sem dozadu nemá nikto prístup.“

Otvoril jednu z fliašiek a vodu si nalial do pohára. Nedôverčivo hľadel na bublinky.

„A mali by ste s tým prestať, takto to už ďalej nemôže ísť,“ ozval sa znova. „Scéna patrí iba účinkujúcim a tí, ktorí nie sú súčasťou vystúpenia, majú vstup zakázaný, lebo...“

Žena ho prerušila tým, že sa predstavila.

„Som Mina Dabiriová,“ povedala. „Kriminálna polícia.“

Vzápätí rýchlo pootočila fľašku, ktorá sa posunula, keď si Vincent bral vodu, aby etikety smerovali rovnako, až potom mu podala ruku. Vincent jej ju mlčky potriasol. Majster mentalista zrazu ani len netušil, čo by mal povedať.

Mina sa pozerala na muža, ktorý sedel oproti nej pri tmavohnedom konferenčnom stolíku. Vincent Walder. Musela počkať, kým sa prelečie z kostýmu, ktorým bol elegantný, strohý modrý oblek a čierna košela. Teraz mal oveľa neformálnejšie oblečenie, biele tričko a čierne džínsy. Hoci bol ešte len marec a zima stále držala Gävle v pevnom objatí, Vincent nemal ani bundičku.

Zaskočila samu seba, keď v duchu uznala, že ho pokladá za atraktívneho. To sa jej nestávalo často. Vzápätí sa poopravila, vhodnejšie sa jej zdalo slovo „štýlový“. Vyjadrovalo aj jeho zdržanlivosť, trochu starosvetkú eleganciu, o ktorú neprišiel dokonca ani v džínsoch a tričku, hoci v obleku bola výraznejšia.

Mina sa s ním chcela porozprávať v ústraní, no Vincent vyhlásil, že sa potrebuje najesť. Nerada menila plány, ale prikývla, keď súhlasil, že ju do jedla nebude nútiť. Napokon, prišla za ním ona a bez pozvania. Preto sa mu musí prispôbiť a zmieriť sa s tým, že citlivú policajnú záležitosť preberie v krčme Harrys, na jednom z mála miest v Gävle, kde reštauračná kuchyňa zostáva otvorená aj po desiatej večer.

Vincent po vystúpení pôsobil vyčerpanejšie, než očakávala. Hádám mu pomôže jedlo. Lebo Mina potrebuje jeho plnú pozornosť a ostrý úsudok. Tu ju vyrušovali aj hlasy hostí, ktorí postávali pri neďalekom barovom pulte. Rozprávali dialektom a na stužkách okolo krku im viseli menovky. Pravdepodobne to boli účastníci konferencie z priľahlého hotela. Pripomínali trochu odrastených školákov s kľúčmi na krku.

V ovzduší sa vznášal pach piva a feromónov nabitých očakávaním, čo v nej vyvolávalo túžbu nasadiť si rúško, ale premohla sa a opäť sa sústredila na Vincenta. V policajnom registri o ňom nenašla ani zmienku, takže potrebné údaje musela zisťovať inak. Wikipédia a ďalšie gúglenie prezradili, že o mesiac oslávi štyridsiate siedme narodeniny, že je cieľavedomý a v kolónke povolanie uvádza, že je mentalista.

Pojmom mentalista sa podľa hesla označuje osoba, ktorá využíva psychológiu, ovplyvňovanie a tajné triky, aby vytvorila ilúziu, že má

napríklad schopnosti média alebo vie čítať myšlienky. Podľa publikovaných rozhovorov s Vincentom zistila, že okrem toho dobre ovláda zvyčajné kúzelnícke postupy. Hoci ho vyhľadala predovšetkým pre jeho vedomosti o správaní ľudí, znalosti o kúzelníctve neboli na škodu, najmä vzhľadom na fotografie, ktoré priniesla vo svojom fascikli. Nezistila, čo robil predtým, ani miesto narodenia. Podľa Wikipédie sa Vincent svojej práci venuje profesionálne už pätnásť rokov, no do povedomia širšej verejnosti sa dostal v poslednom čase vďaka účinkovaniu v televízii TV4.

V jednom z programov vykonal experiment pred skrytými kamerami. Vincent si náhodne vybral muža, ktorému vstupoval do bežného života nenápadne prostredníctvom sugescie a príkazov v hypnóze. Neznámy úbožiak vôbec netušil, čo sa deje. Jednej noci však vstal a na steny priemyselného parku nasprejoval meno VINCENT WALTER. Obrovskými písmenami a stokrát. Trvalo mu to niekoľko hodín.

Strážnu službu priemyselného parku na to vopred neupozornili. Keď muža prichytili a pýtali sa ho, čo to vyvádza, netušil, o čom hovoria. Nemal šajnu, čo stváral posledné hodiny, a bol nefalšovane prekvapený, keď na svojich rukách a oblečení zbadal škvrny od farby.

Mina tento program nevidela, no spomínala si, že všetci o ňom hovorili. Spôsobil poriadny rozruch. Mnohí ho spochybňovali po etickej stránke. Vincent to celé vysvetľoval tým, že ide o prejav fanatizmu a že chce ukázať, ako sa aj tie najabsurdnejšie nápady zachytávajú v podvedomí a sú schopné riadiť naše správanie, hoci mu vôbec nerozumieme. Nápad so stenami mal vyznieť ako istá pocta ktorémusi filmu Monty Python, a keď sa ho spýtali, prečo použil práve svoje meno, odvetil, že mu nezišli na um nijaké menej pohoršujúce výrazy. Potom ešte dodal, že umelec vždy podpisuje svoje dielo. Tento výrok sa stal mémom na instagrame a niekoľko mesiacov patril medzi najpopulárnejšie.

Vôňa fritovacieho oleja a grilovaného mäsa prenikla Mine do nosa o sekundu skôr, než čašníčka položila pred Vincenta veľký hamburger. K tomu otvorené fľašky majonézy a kečupu. Minu striaslo. Cesťou z kuchyne s nimi mohol hocikto robiť hocičo. Hrozne nehygienické. Podvedome vytiahla z vrečka fľaštičku alkoholového gélu, strekla si z neho do dlane a votrela ho do rúk.

„Po predstavení potrebujem sacharidy,“ ospravedlnil sa mentalista. „Inak nie som schopný jasne myslieť.“

Z tanierika si vzal hranolček, namočil ho do majonézy a vložil do úst. Mina ho pozorne sledovala. Ak by si namočil aj ďalší kúsok, musela by ho vyradiť z tej časti ľudstva, s ktorou je ochotná stýkať sa. Našťastie, majonézu použil len raz. To pôsobilo nádejne.

„Rád by som sa ospravedlnil za svoje predošlé správanie,“ ozval sa Vincent. „Myslel som si, že ste niekto iný. Mal som problémy s istou... priveľmi nadšenou... obdivovateľkou. Myslel som si, že ste to vy. Naozaj som nechcel byť nepríjemný.“

Mávla rukou. Čašníčka postavila pred Vincenta pohár piva a pred ňu kolu bez cukru. Z vrecka vybrala jednorazovú slamku, stiahla z nej ochranný obal a vložila ju do pohára. Vincent to zbadal, ale nepovedal nič.

Vyčkala, kým sa čašníčka vzdialila, aby nič nepočula, a potom spustila:

„Dostala som tip, vraj ste človek, s ktorým sa môžem poradiť,“ začala potichu. „Ak som správne pochopila, veľmi dobre sa vyznáte v ľudskej psychike. No zároveň ste aj šikovný kúzelník. My potrebujeme človeka, ktorý ovláda oboje.“

Prikývol a odpil si z piva.

„Najprv som veľa kúzlil,“ prikývol. „No po dvadsiatke som pochopil, že na kartové triky nikoho nezbalím. A tak som s tým skončil.“

„A pomohlo to?“ opýtala sa.

„Hádajte! So svojou prvou manželkou som sa zoznámil o mesiac neskôr. Odvtedy sa kartám venujem iba ako koničku. Ale prečo to zaujíma políciu?“

Skôr než stihla odpovedať, Vincent pozrel na hodinky.

„Joj, veľmi sa ospravedlňujem, ale keď už spomínam ženu... Je trištvrte, musím volať domov. V tomto čase si vždy voláme. Potrvá mi to len pár minút.“

Mina začínala byť netrpelivá, chcela sa dostať k veci. Vedť už naňho čakala dosť. Kolegovia o nej hovorievali, že býva priveľmi nástojčivá, a ak chce, aby sa k nej ľudia správali priateľskejšie, vraj by mala vystupovať spoločenskejšie. O tomto tvrdení však pochybovala. Už takmer desať rokov pracuje pri polícii, ale ešte nezažila, aby výsledok nejakého vyšetrovania závisel od jej správania. No vedť dobre.

„V poriadku,“ odvetila a nenápadne zmenila polohu na tvrdej stoličke.

Uprene hľadela do pohára s kolou a vedome vypla Vincentov hlas, keď telefonoval s manželkou. V mysli sa jej vynorila debna, ktorú našli pred necelým týždňom. Stačilo ju vyzdobiť flitrami a mohla sa stať súčasťou kúzelníckej šou v Las Vegas. Vedela si predstaviť, ako asistentka v ligotavom odeve – samozrejme, v kúzelníckych vystúpeniach sa ponížujúca úloha vždy ušla ženám – vlieza do debny a kúzelník – samozrejme, že muž – vbodáva dlhé meče do otvorov na stenách debny, pričom publikum nadšene achká a ochká. Vyhládala

si to na internete. Javisková ilúzia so ženskou asistentkou sa nazýva *The Sword box*, prípadne *Sword cabinet*, *Sword casket* či *Sword basket*, čo vlastne značí debna, do ktorej sa zapichujú meče či dýky. Vychytený trik dostal niekoľko mien. V originálnej podobe dokonca nešlo o debnu, ale o kôš. S dieťaťom. Odporné. Toto iluzionistické číslo očividne patrí ku klasike. Deti a ženy. Vždy rovnako ľahká obeť.

Ibaže tento svinsky chladný večer netrávi v Gävle v krčme Harrys a nečaká na Vincenta Waldera len preto, že jej kolegovia našli amatérsky vyrobenú kúzelnícku debnu. Sedí tu pre telo, ktoré sa nachádzalo v nej. Telo, ktoré sa doteraz nepodarilo identifikovať. A ona je tu preto, lebo sa dostali do slepej uličky. Zvyčajnými metódami preskúmali všetky stopy, žiaľ, bezvýsledne. Napokon spolu so šéfkou Juliou dospeli k názoru, že ak sa pri riešení prípadu chcú posunúť, musia siahnuť aj po nezvyčajných metódach.

Mína sa napila cez slamku a zadívala sa na spoločnosť pri bare. Pozerala by sa na čokoľvek, aby zrušila obrázky, čo sa jej vynárali pred vnútorným zrakom. Naozaj si ich nechcela pripomínať. Ibaže sa vracali. Rovnako zreteľne ako prvý raz. Mína nebola citlivka, no tentoraz išlo o čosi mimoriadne. Z dvoch stien debny trčali rukoväte mečov, z protiláhlých strán ich hroty. A medzi nimi, vnútri debny, ovesená na mečoch sa chúlila mladá žena. Pripomínala marionetu. Mína zatvorila oči. Neskoro. Ako vždy.

Totožnosť mladej ženy nezistili a nemali ani nijakého podozrivého. Debnu s mŕtvym telom zaslali Milde Hjortovej do Národného ústavu súdneho lekárstva, no Mína neverila, že tam niečo odhalia. Nič dôležité. Nepochybovala, že kľúčom k rozlúšteniu prípadu je spôsob vraždy.

Mína si zrazu všimla, že Vincent sa na ňu pozerá. Očividne už do-telefonoval. Trochu zaodfrhala a vyhnala z hlavy všetky obrázky.

„Prepáčte mi ten telefonát,“ znova sa ospravedlnil Vincent. „Teraz som už iba váš. Podľa prízvuku počujem, že nie ste odtiaľto. Tipujem, že pracujete v Štokholme. Napriek tomu ste tu v Gävle. Vo štvrtok neskoro večer. A chcete sa baviť o ľudskej psyché s mentalistom. Spomenuli ste, že ste na mňa dostali tip. Som veľmi zvedavý, o čo vlastne ide.“

Vincent sa nahol dopredu, akoby tým zdôrazňoval svoje slová. Rozhodla sa, že ešte chvíľu ho udrží v napätí, aby si naplno získala jeho záujem.

„Všimla som si, že na konci šou ste rozdávali autogramy,“ usmiala sa tak priateľsky, ako len vedela. „Umelec očividne naďalej podpisuje svoje diela.“

Najprv vyzeral zmätený, potom sa však rozosmial.

„Máte na mysli ten klinec? Viem, vyznelo to príšerne klišéovito. Ako vám to vysvetliť? Publikum od odvysielania toho televízneho programu očakáva, že podpíšem všetko. Nechcem ich sklamať. Napokon, večer si zaplatili svojím časom aj peniazmi.“

Vincent sa pomaly uvoľňoval. Doteraz bol v strehu, ale to sa postupne menilo, čo naznačili jeho poklesnuté plecia.

„Máte pravdu,“ prikývla Mina. „Keby to nebolo dôležité, nevyrušovala by som vás. Riešime prípad, ktorému vôbec nerozumiem. Zatiaľ sa nám ho podarilo udržať mimo záujmu médií, ale je len otázka času, kedy sa o ňom dočítate.“

Odkrojil si kúsok hamburgera. Nevýslovne ju potešilo, že ho jedol nožom a vidličkou. Keby masťný hamburger chytil do rúk, vstala by a odišla.

„Prepáčte,“ Vincent zamával vidličkou s kúskom hamburgera. „Ako to súvisí so mnou?“

Mina namiesto odpovede vytiahla z fascikla béžovú obálku a vybrala z nej fotografie. Nalistovala záber, na ktorom nebolo vidieť dorážané telo, iba debnu, kde ho našli spolu s mečmi.

„Viete, čo je toto?“ opýtala sa a ukázala mu fotografiu.

Vincent sa zarazil, ruka s vidličkou mu zastala pár centimetrov pred otvorenými ústami.

„*Sword casket*,“ povedal. „Niekedy nazývaná aj *Sword box*. Ale čo to... ako... nechápem!“

Kúsok hamburgera sa presunul do úst.

„Veď ani ja,“ priznala Mina. „Presnejšie – nerozumiem páchatelovi. Povedala som si, že vy možno pochopíte. Vzhľadom na vaše... veď viete. Preto vás žiadam o pomoc. Poviem vám to ešte inak: keď sme debnu našli, nebola prázdna. Trvalo dlho, kým sme meče vytiahli.“

Vincent prestal jesť a viditeľne zbledol.

„Ani obeť nás k ničomu neprivedla,“ pokračovala Mina. „Myslím si, že jediný spôsob, ako chytiť páchatela, je zistiť, čo sa odohráva v jeho hlave, ako rozmýšľa. Rada by som povedala, že zmrzačené telá sú výnimka, ale, žiaľ, nie je to tak. Rozhodne nie taká výnimka, akú by sme si želali. Lenže telo v kúzelníckej debne... to je niečo nové. Komu také čosi vôbec zide na um? Najmä *prečo*? Práve v tomto bode sa dostávate na scénu vy. Videla som vašu šou. Poznáte myslenie ľudí. Vyznáte sa v ňom lepšie než väčšina. Tak mi pomôžte pochopiť, kto je páchatel.“

Vincent sa oprel dozadu, vyzeral prekvapene.

„Na také čosi máte predsa na kriminálke psychologov,“ namietol. „Prečo si myslíte, že dokážem viac než oni? Profily páchatelov bežne nevytváram.“